

77 **Jeg tror Gud venter seg selvrefleksjon av oss, sier musiker Tore Thomassen.**

Tilbake til det vakre

KUNST: Flere verk på årets høstutstilling uttrykker en tro på at forandring, omsorg og framtid er mulig.

ANMELDELSE

LIVE LUNDH

live.lundh@vl.no

Det er jo ikke sånn at skjønnheten har vært fraværende i samtidskunsten de siste årene, ikke på noen måte, men likevel slår det meg hvor til stede den er på årets høstutstilling. Og jo, på en litt annen måte enn jeg kan huske at den har vært de siste årene.

En flue til følge. I den første av to saler i andre etasje er et av de første verkene jeg ser Elise Elleys tegninger. De er i svart penn på hvitt papir, og på et av arkene sitter en stor flue jeg først tror er kunstig, plassert der. Men så begynner den å bevege seg ut av verket og oppover vegg.

I boka *The Return of the Real* fra 1996 skrev kunstteoretikeren Hal Foster om at vi i samtidskunsten var i ferd med å se kunst og kunstteori vendte seg mot det virkelige, mot det materielle, kroppslige og stedsspesifikke. På omslaget av boka hans er det en flue i en til-en størrelse med en gjennomsnittlig flue, eller den flua som ble borte da jeg snudde meg fra Elleys tegninger og som dukket opp igjen over de analoge fotografiene til Arja Wiik-Hansen på den andre siden av gallerirommet.

Foster fikk uten tvil rett i sin tese om at vektleggingen av materialitet, eller «det virkelige», skulle bli betegnende for kunsten i tiåret som fulgte. Men om man skal forsøke å si noe samlende om verkene på Statens 132. kunstutstilling, Høstutstillingen 2019, så er det kanskje en aldri så liten tilbakevendning til kunsten som kunst.

Den flua var bare tilfeldigvis der.

Gjennomlyst. Et godt eksempel er Hilde H. Honeruds fotoserie, med tittelen *It is light that objectifies everything and confirms nothing*. Bildene viser hvordan lyset virker og blir til farge i ulike objekter. Ruglete papp med flekker av vann, vatt som stikker ut av en blå dyne, i nettingen som omslutter en stabel med vannflasker i plast. Tingene som blir gjennom-

ARBEID: Grete Neseblod har brodert inn ordet «care» i en motorsykkeljakke i svart skinn, over det opprinnelige trykket «manwar». De rosa trådene henger nedover gulvet, som spor etter arbeidet: viljen til å forandre.

Begge foto: Vegard Kleven / NBK

Kunst

KUNSTNERNES HUS, Oslo

HØSTUTSTILLINGEN 2019
Statens 132. kunstutstilling

7. september–13. september

Mange av de politiske ladede verkene maner mer til håp og handling enn å stirre seg blinde på elendighet.

77 **Tingene som blir gjennomlyst og fotografert lar oss dvele ved en ellers flyktig skjønnhet.**

lyst og fotografert lar oss dvele ved en ellers flyktig skjønnhet. Ved første øyekast knytter jeg det lille stikket i sjela til hvor dyrebart alt sammen er og i hvor liten grad vi anerkjenner det. Først senere blir jeg klar over at bildene er tatt i en flyktningleir i Lesbos, Hellas.

Håp og handling. Flesteparten av kunstverkene som er samlet på Kunstnernes Hus fram til 13. oktober, er ikke konvensjonelt pene. De er heller ikke dekadente, overfladiske eller unnvikende overfor ubehaget i kulturen, uroen i verden, tvert imot. Flere av verkene engasjerer seg i aktuelle samfunnsspørsmål,

eller ser tilbake på historien. Men de er behagelig kuratert i rommene, og mange av de politisk ladede verkene maner mer til håp og handling enn å stirre seg blinde på elendighet. Grete Neseblod har brodert inn ordet «care» i en motorsykkeljakke i svart skinn, over det opprinnelige «manwar», navnet på et heavy metal-band fra 80-tallet. De rosa trådene henger nedover gulvet, som spor etter arbeidet: viljen til å forandre.

Johan Söderströms verk *#114 Always Already*, med innskriften «Not yet too late», sier noe av det samme, selv om overflaten der ordene står er i ferd med å krakelere.

Evnen til å skape. Som alltid på høstutstillingen, er det en stor variasjon av uttrykk, og som vanlig er det ikke alt som helt når opp. For eksempel viser litt for mange av videoverkene lange sekvenser av fisker som svømmer rundt, eller hender som leker med en figur, fulgt av en eller annen kvasifilosofisk betraktning som ikke er særlig original.

Nivået er likevel jevnt over høyt. Jeg skal ikke våge meg på noen profeti over samtidskunsten à la Hal Fosters fra 1996, og varsle skjønnhetens tilbakekomst. Men akkurat på denne utstillingen viser flere av kunstnerne en sterk tro på at forandring, omsorg og framtid er mulig. Kanskje er håndverket og evnen til å skape noe kreativt og meningsfylt det vi trenger mest akkurat nå.